

כפל הسلط, ומוכח בבריתא דאין כופלי. ומדשמן לאבא יוסף בן דוסתאי לא הוכפלה, לפי שסביר שמה שלא גלי לא גלי, לבונתה ושמנת לרבען נמי לא הוכפלו. ואם כן מוכח שאין הוכפלה שהרי לא נחלקו אלא בלבונתה מחיים. אבל לאחר מיתה אין לחלק בין השיטות שכיוון שלא גלי לא גלי. [ורק סולת הוכפלה כיוון דגלי קרא]⁽³⁶⁾.

אמר רבי יוחנן הלכה באבא יוסף בן דוסתאי, שאמר מקריב ב' קמצים שהריה וערבית בחיה הכהן.

ומקשין: מי אמר רבי יוחנן הבוי? וזה אמר רבי יוחנן כלל, שבכל מקום הלכה כסתם משנה, ותנן בסתם משנה דפרק י"ג שהובאה לעיל חמישה קמצין חז, ומוכח שאין שני קמצין במנחת החיתין, מזה שלא כתוב שבעה קמצים. ואם כן, על פי הכלל דהילכה כסתם משנה, על רבי יוחנן לפסוק לרבען DSTHM המשנה כמוותם?

ומשנין: **אמוראי נינהו, ואליבא דרבי יוחנן,** ואותו אמורא שאמר בשם רבי יוחנן הלכה באבא יוסף, לא סובר שאמר רבי יוחנן את הכלל שהילכה כסתם משנה.

אמר רב נחמן בר יצחק: תא שמע מהא דתנייא: מביא עשרון שלימה של סלת שהריה, ושלימה בין העربים, ומפריש לה ב' קמצין של לבונה – קומין שהריה וקומיין בין העARBים, ומפריש לה שלישת לוגין של שמן, לוג וממחזה שהריה, לוג וממחזה ביז העARBים. ולא נתרפרש לדעת מי מדברת הבריתא, ואם מדובר בחיתין של בכחן גדול בחיו או לאחר מותו.

והוינו בה: **מנין אילימא רבנן,** וכשמת כהן גדול ולא מינו אחר תחתיו, מאי שנא לבונתה דהוכפלה, שהרי בשלא מת מקריב מחצית הקומין בכל פעם וכאן הוכפלה משום שמקיריב עשרון שלם בבקר ובערוב, אם כן הוא הדין בשמן, ומאי שנא שמנה **דלא הוכפלה?**

אלא, על כרחך **אבא יוסף בן דוסתאי** הדامر חביתי כהן גדרול בעילמא אף בחיו שני קמצין לבונה בעילא, ואם כן, בבריתא זו לא מדובר בכפל ומשום שנכפל העשרון הוא, אלא שכך דין תמיד. ולboneה לא הוכפלה, ושמן לא הוכפל. ואף שלגביו שמן היה מקום לומר שבאופן זה יוכפל משום

הordan עליך התכלת

כן הוא הדין אף בלבונת שלא הוכפלה לרבען? והרי בלבונת יש סברא יותר לומר שהוא שhocפלה, שהרי כל הטעם של רבען שלא הוכפלה הלבונת הוא משום שלא מצינו לעשרון שני קומיצים. ואולם במת כהן גדול, שקייבת שני עשרונות, שייך בזה שני קומיצין [וכן כתוב רבענו גרשום שזה כל ספק הגمرا]. ואם כן, אף שמן לא הוכפל כיון שלא גלי, ואולם לבונה יש סברא שאף שלא גלי יוכפל.

להסתפק שנאמר שיביא. והחוון איש ביאר שחלוקת המשמן מהעשרון, שהמשמן הוא דבר הבא לבול הסולט ולכך הוא ביחס לכמות הסולט, ושיך להסתפק אף לאבא יוסף בן דוסתאי. ואולם הלבונת אין היא בא ביחס לסולט, אלא שדין הוא שמנחה טעונה לבונה, ולכך אין לומר שיביא.

36. הkrן אוריה הקשה מה הראיה של הגمرا שכמו שמן לא הוכפל לאבא יוסף בן דוסתאי